

“No entenc l'actitud d'Aznar”

Xavier Trias i Vidal de Llobatera (Barcelona, 1946) és el diputat portaveu de CiU al Congrés dels Diputats. Ara, però, té una de les missions històricament més difícils de CiU: lluitar contra l'hegemonia del PSC a la ciutat de Barcelona.

Xavier Trias i Vidal de Llobatera milita a Convergència des del 1979. Des de llavors ha seguit una progressió silenciosa i constant. Llicenciat en Medicina i Cirurgia per la UB, especialista en pediatria, el 1984 va ser nomenat director general de l'Institut Català de Salut i, després, d'Ordenació i Planificació Sanitària. El 1988 va prendre el càrrec de conseller de Sanitat, i al 1996, de Presidència. Actualment és diputat i portaveu de CiU al Congrés espanyol. Al 1988 va entrar al Govern català com a conseller de Sanitat. Diuen d'ell que la seva carrera política densa i callada s'ha construït per la seva fidelitat a Jordi Pujol, i que no mai diu “no” a res. Potser per això va acceptar un dels reptes que més quadres de CiU ha cremat, la lluita per l'alcaldia de Barcelona. Trias es mostra optimista amb l'èxit del seu equip, però tem que el desastre de la guerra a l'Iraq distorsioni el debat polític quotidià.

—Com ha quedat Europa en aquesta guerra a l'Iraq, amb actuacions com les del govern d'Aznar?

—Tot ens va malament. És lamentable que Europa no hagi pogut aconseguir una veu única consensuada entre tots. És veritat que en el seu dia Alemanya i França van prendre la iniciativa pel seu compte, despenjant-se d'Europa. I és veritat que Espanya i Anglaterra han actuat a part.

El resultat de tot plegat és un gran fracàs de la política europea. S'ha demostrat, un cop més, que no tenim una política de seguretat i exterior europea. No ha anat gens bé, això.

—Atribueix l'actitud de José María Aznar a l'interès d'aconseguir protagonisme internacional a qualsevol preu?

—El senyor Aznar, des del primer dia, es va posar al bàndol dels EUA, i en considerar-los que eren els guanyadors d'aquest conflicte, va obviar qualsevol altra consideració sobre si aquesta guerra era o no lògica. És superior a la meua capacitat d'entendre les coses; la capacitat d'entendre per què Espanya es posa en aquestes coses, i amb aquesta prepotència!

Penso que a Espanya, segons quina determinació hagués pres l'ONU, li hauria estat molt difícil no participar en una acció bèl·lica. Però no entenc l'actitud d'Aznar de gairebé liderar el bel·licisme a Europa, se m'escapa. I tot això ho fa sent incapaç d'explicar per què adopta aquesta posició, tan diferent a la de la resta de països de la UE.

—Amb el temps, Aznar ha dibuixat una manera de fer i una determinació en les decisions que deixa al marge qualsevol possible debat...

—...El senyor Aznar és com és. En la legislatura anterior, les seves decisions eren matisades per CiU. Ara tenen majoria absoluta i pot fer el que vol, sense matisos de ningú. Ara pren les decisions amb un grau d'autoritat absolut. És l'autèntica manera d'actuar del senyor Aznar.

—Es penedeix d'haver pactat, en aquesta segona legislatura, amb el PP?

—No, no... Ells tenen 183 escons. Per tant, estariem en la mateixa situació. Nosaltres, en determinats moments, fem que canviïn coses. I se n'han canviat, s'han aconseguit millores. El fi-

"Penso que a Espanya, segons quina determinació hagués pres l'ONU, li hauria estat molt difícil no participar en una acció bèl·lica."

nançament, per exemple, crec que ha millorat molt. També els sindicats, i la posició de CiU, han aconseguit fer enrere el *decretazo*; s'han canviat aspectes referents al suport a la petita i mitjana empresa; crec que s'aconseguiran millores per als autònoms i potser també per a les pensions de viudetat, etc. Ara hi ha aspectes en els quals tenen idees fixes, com el de l'autogovern o el conflicte a l'Iraq.

Aznar ha demostrat ser d'idees fixes i impermeable al seu partit. És legítimat per 183 escons –això no es pot negar–, per prendre decisions. Però ho fa sense cercar cap tipus d'ajut o de complicitat de ningú, encara que tingui el 90% de la gent en contra, com ara. Això provoca una situació de pèrdua de contacte de la política amb la població. I això és un desastre total. Un gran desastre. En la política, malgrat que siguin els vots els que legitimen o no les persones, sempre has d'estar interrogant-te sobre si estàs donant resposta a la gent. Pensar que com que t'han votat pots fer el que vulguis és un error. Quan comences a fer coses contra la voluntat de la gent que t'ha votat, acabes perdent la seva confiança i deixen de votar-te. Per això es produeixen relleus en democràcia.

“Hem de saber que PP i PSOE només ens segueixen la corda quan no tenen majoria absoluta”

—Comentava la fixació d'Aznar pel tema de l'autogovern. Aquesta visió d'Espanya és només conseqüència d'una majoria absoluta del PP o és que Espanya dóna pel que dóna?

—Es una manera d'entendre-la d'un sector dur del PP i també del PSOE. Uns i altres, quan es posen a vertebrar Espanya, es queden sols! Només cal escoltar segons qui del PP, com el mateix Aznar, o gent com el Rodríguez Ibarra, que posa tant o més la pell de gallina quan el sents. I no cal anar tan lluny. És un tema preocupant, perquè en determinats moments es posen d'acord i comencen a vertebrar Espanya a la seva manera. El que hem de veure

és com nosaltres hi podem influir. El problema és que hem viscut majories absolutes socialistes i, des del punt de vista autonòmic, van ser un desastre. També hem viscut el PSOE en majoria relativa. Vam poder avançar una mica, des d'aquest punt de vista. Després hem viscut una majoria relativa del PP; també vam avançar. I ara, una altra d'absoluta, en la qual s'ha avançat en algun tema però té com a contrapartida la voluntat de reforçar Espanya amb una estructura d'estat unitari. I això és una traïció a l'esperit de la Constitució.

—I ara què toca?

—Som en una fase nova. És a dir, aquí hi havia una actitud de calma, mentre es pogués anar avançant. Quan et diuen que no pots continuar, per força t'has de replantejar la teva actitud. I és curiós, però tots els partits catalans –alguns amb absoluta convicció i d'altres que busquen un cert maquillatge– considerem que necessitem un nou Estatut. Això crearà una inflexió important. Tinc ganes de veure com reaccionen el PSOE i el PP.

—I n'hi ha prou amb aquesta conclusió, o un partit nacionalista ha de plantejar-se altres vies?

—Hem de tenir clar que no ho tenim fàcil. Els que estem convençuts que Espanya és un estat plurinacional hem de saber que només ens segueixen la corda quan no tenen majoria absoluta.

—Ja com a candidat a l'alcaldia de Barcelona, el tema de la Carta Municipal fa molts anys que s'arrossega.

—Sí. És un tema complicat. Va costar temps fer una carta municipal. Finalment es va arribar a un acord entre tots els grups municipals. Es va portar a la Generalitat –jo ho he viscut molt directament, perquè llavors era conseller de Presidència–, i ens vam posar d'acord Govern i Ajuntament. Ho vam portar al Parlament de Catalunya i es va aprovar per unanimitat. I es va decidir portar-ho a Madrid.

La primera conclusió que treiem de tot plegat és molt clara: necessitem un Estatut que ens estalviï haver d'anar a pidolar a Madrid una carta municipal. És una vergonya que una comunitat com Catalunya, que té les com-

petències exclusives en administració local, hagi de pidolar.

També s'ha demostrat una altra cosa, aquests dies. Els partits d'obediència estatal tenen una posició a Catalunya, i quan van a Madrid, una altra. Això és gravíssim. Sobretot, quan et trobes que un d'aquests partits és el mateix que el de l'alcalde de Barcelona. Així hem assistit a una situació absolutament demencial. El senyor Zapatero ve a Barcelona i diu que ens donarà la Carta Municipal. I al cap de dos dies, dos, presenten una proposició no de llei a Madrid que la nega. Això ja clama al cel! En política no val tot.

—I a Madrid, què li diuen els diputats socialistes catalans de tot plegat?

—Xiulen, estan acostumats a fer aquest paper. Aquest és el gran problema, que es troba normal votar a Barcelona d'una manera i que a Madrid es faci d'una altra, sense que surtin els colors a la cara.

—Un dels problemes en ciutats grans com Barcelona és l'habitatge. Fa uns dies, l'Ajuntament de Barcelona va muntar un xou televisiu a BTV (la cadena de televisió pública municipal) del sorteig de 1.000 pisos de promoció pública per a joves.

—Va ser una vergonya. Un Ajuntament que es qualifica "de progrés", amb un govern que en diuen "d'esquerra", fa una política d'habitatges completament conservadora. I a més, denoten una falta absoluta de sensibilitat social, en convertir el sorteig d'habitatge social per a joves en un *reality show*, retransmès per la televisió pública local! Això és caure molt baix. I crec que s'hauria de cessar el que va tenir aquesta idea tan genial. És una cosa impresentable.

Si això és un govern de progrés... Sincerament, no conec cap govern conservador que s'atrevisi a fer una cosa semblant. Prendre's de broma i fer un xou com aquest d'una cosa com l'habitatge, que és un veritable problema per a molta gent, és lamentable.

—Com s'ha arribat a aquesta situació a Barcelona amb l'habitatge?

—És resultat d'una política d'anys, de no construir habitatge públic. Bar-

celona té un dels parcs d'habitatge públic més baixos d'Europa.

—I la Generalitat de Catalunya no té cap responsabilitat en això?

—Sempre surt el mateix. Miri, jo em presento per alcalde de Barcelona. El primer que dic és que hi ha diverses coses insòlites. Primer, l'Ajuntament de Barcelona ven terrenys públics per construir habitatge. Ho fa en subhasta i va a parar a mans que després el revenen al preu que sigui. Segon escàndol: com que no queda terreny públic per construir, ara ho comença a fer en terrenys d'equipaments. Tercer: es fa una política de lloguer d'habitatge, per a joves, de cinc anys. Jo pregunto a l'alcalde: d'aquí a cinc anys —quan jo sigui alcalde de Barcelona— què he

**“Tinc molt clar
que estaré durant
dotze anys
dedicat a la ciutat
de Barcelona.
No és una
aposta puntual,
és un projecte
de futur”**

de fer? Hauré de fer fora els joves que han llogat aquests pisos? Quan ja tinguin un fill els treurem? On aniran? Quart: l'alcalde de Barcelona ha de saber que, durant el seu mandat, cada cop hi ha més "barraquisme interior", en pisos petits. En segons quins indrets de Barcelona, hi ha pisos on viuen quinze o vint persones, per torns, en situació infrahumana. I això no és una casualitat. I on més passa és precisament a Ciutat Vella, un espai "emblemàtic" en reformes fetes per l'Ajuntament.

És a dir, si es diu que "la Generalitat també...". D'acord, molt bé. Però això no treu la responsabilitat de l'Ajunta-

ment, de l'alcalde de Barcelona. Perquè al final, el responsable d'una ciutat és l'alcalde. Que es baralli amb qui convingui. Per exemple, quants cops ha anat Clos a reclamar públicament la Carta Municipal a Madrid?, o més policia? Però, és clar, com pot reclamar més policia si ha disminuït el cos de la Guàrdia Urbana en 530 persones, en els últims quatre anys!

No veig jo que el senyor Clos lideri els debats de la ciutat.

—Però tot i aquesta falta de lideratge que diu, el PSC, sense despenjar-se, sempre ha guanyat les eleccions municipals a Barcelona.

—Aquesta vegada no ho tinc tan clar. La percepció que tinc és que els puc donar una sorpresa. Espero que sigui desagradable per a ells i agradable per a mi! Sincerament, crec que la situació que han tingut, no la tindran. Els socialistes viuen encara d'un fet molt important, com els Jocs Olímpics. També viuen del fet que Barcelona és una ciutat magnífica, encantadora, que ens l'estimem... Però crec que cada cop hi ha més gent que pensa que aquesta ciutat podria funcionar molt millor.

Una ciutat d'èxit no pot tenir un funcionament tan equivocat, des del punt de vista social. Vull que Barcelona sigui referent de moltes coses, del món econòmic, artístic, del comerç o del turisme. Tot això, que genera riquesa i fa que la ciutat sigui coneguda, no té cap sentit si no comporta que Barcelona sigui un referent social. Això és el que s'ha descuidat. No pot ser que un ajuntament construeixi un barri a tot luxe, com Diagonal Mar, sense construir cap pis de protecció oficial i que al mateix temps vegi com creix el seu barraquisme interior.

—Personalment, com es planteja la lluita per la candidatura de CiU a Barcelona?

—Tinc molt clar que estaré durant dotze anys dedicat a la ciutat de Barcelona. Sempre dic que acabaré la meua carrera política sent alcalde de Barcelona. He fet aquesta opció. No és una aposta puntual, és un projecte de futur.

Enric Rimbau